

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.608 van 20 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 23 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U zou geboren zijn in Urus Martan, maar opgegroeid zijn in de Oekraïnskajastraat, Oktyabrski district, in de stad Grozny.

Van 1994 tot 1996 zou u samen met uw ouders, twee broers en drie zussen in het dorp Goity (district Urus Martan), van waar de familie van uw vader afkomstig was, verbleven hebben. In 1996 zou u samen met uw hele familie teruggekeerd zijn naar het Oktyabrski district in Grozny, waar jullie tot het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog zouden hebben gewoond.

Aan het begin van de tweede oorlog zou u samen met uw hele familie in een treinwagon voor vluchtelingen in Nazran (Ingoesetië) verbleven hebben.

Eind 2001 zou u met uw familie naar Goity teruggekeerd zijn.

In 2003 zou u daar traditioneel en later officieel gehuwd zijn met (M. A.), wiens familie in de Taramova straat in Goity woonde.

Sinds jullie huwelijk zou uw echtgenote bij uw familie in Goity verbleven hebben.

Begin mei 2005 zou uw broer (A.) door Russische militairen neergeschoten zijn.

Om de dood van uw broer te wreken zou u samen met uw twee schoonbroers, (M. D.) en (R.) de Tsjetsjeense rebellen geholpen hebben met hun bevoorradings. Ongeveer sinds de zomer van 2005 zouden Russische militairen verschillende keren bij uw familie in Goity zijn binnengevallen op zoek naar u. In deze periode zouden de lichamen van uw schoonbroers, (M. D.) en (R.), zijn teruggevonden in Katayama (Grozny). Omwille van deze zuiveringsacties door Russische militairen in Goity zou u zich vanaf augustus 2005 schuilgehouden hebben in de woning van uw familie in de Oekraïnskajastraat in Grozny.

Begin oktober 2005 zou uw echtgenote naar Grozny gekomen zijn en zouden jullie samen naar Nazran (Ingoesetië) vertrokken zijn, waar u verbleef bij een vriend.

Diezelfde nacht nog zou u zijn opgepakt door Russische militairen en naar Grozny gebracht zijn. Iedere dag zou u geslagen zijn en éénmaal zou u ondervraagd zijn over uw samenwerking met de Tsjetsjeense rebellen. Op 12 december 2005 zou uw vader u vrijgekocht hebben en u naar de woning in de Oekraïnskajastraat in Grozny gebracht hebben.

Uw echtgenote zou reeds na uw arrestatie in Nazran naar België gereisd zijn. Zij zou op 10 oktober 2005, op minderjarige leeftijd, zijn aangekomen in België, waar zij op 18 oktober 2005 een asielaanvraag indiende.

Nadat uw moeder en drie zussen naar Grozny gekomen waren om afscheid van u te nemen, zou u op 13 december 2005 Grozny verlaten hebben, richting België. Op 20 december 2005 zou u uw echtgenote vervoegd hebben in België, waar u daags nadien een asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw rijbewijs, uitgereikt op 11 februari 2002 te Grozny; uw geboorteakte, uitgereikt op 14 februari 1984 te Urus Martan en uw huwelijksakte, uitgereikt op 13 augustus 2004 te Grozny."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u aangebrachte elementen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u de status van vluchteling niet kan toekennen.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u de laatste jaren daadwerkelijk in Goity in de Tsjetsjeense deelrepubliek verbleven heeft.

Uw kennis over de situatie in Goity, Grozny en Tsjetsjenië is meer dan ontoereikend.

Zo verklaarde u ondermeer niet te weten in welke maand de tweede Tsjetsjeense oorlog zou zijn begonnen, noch wist u onder leiding van wie deze oorlog is begonnen. Gevraagd waar deze begonnen is, verklaarde u in Dagestan, maar u zou hier ook niet zeker van zijn (gehoor CGVS, p. 13).

De tweede oorlog was echter het gevolg van de invallen van de Tsjetsjeense rebellen in Dagestan in augustus 1999 en begin september 1999. Basayev en Khattab leidden de actie met als doel de oprichting van een verenigde Islamitische Republiek.

Toen u daarnaast gevraagd werd naar de naam van een administratiehoofd van het dorp Goity, naar de naam van de voorzitter van de Raad van Oudsten van Goity of de naam van een emir van Goity of een andere vooraanstaande figuur van uw dorp in de periode 2003-2005, bleef u op al deze vragen het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 8).

De naam Zhamil Dzhabrailov herkende u niet (gehoor CGVS, p. 9), terwijl deze in januari 2002, toen u volgens uw verklaringen in Goity verbleef (gehoor CGVS, p. 4), daar het administratiehoofd was.

Geconfronteerd met de naam Magomed Vagapov, verklaarde u dat hij een emir was in 2005, maar u wist niet van welk dorp of plaats, noch wist u of deze persoon al dan niet nog in leven was.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, blijkt dat Magomed Vagapov, een bekend rebellenleider en emir van Goity, die bekend stond onder de naam 'Executioner' gedood werd op 7 september 2005.

Gevraagd naar Khamzat Ganchayev, verklaarde u deze persoon niet te kennen (gehoor CGVS, p. 10).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat deze persoon de voorzitter van de Raad van Oudsten van het dorp Goity was, die vermoord werd op 12 maart 2002.

Toen u tenslotte de naam (M. D. L.) genoemd werd, beweerde u dat deze persoon de broer van uw echtgenote was, die gedood zou zijn in 2005 (gehoor CGVS, p. 9). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat deze persoon met dezelfde naam en patroniem als uw schoonbroer, die tevens ook in dezelfde straat, als de familie van uw echtgenote, in Goity woonde (volgens de verklaringen van uw echtgenote de vroegere Nekrasovstraat, die nadien de naam 'Taramova straat' kreeg, zie gehoor echtgenote CGVS, p. 3) reeds in maart 2002 gearresteerd werd in Grozny en daar in april 2002 gedood werd in.

Gevraagd of u Supyan Makhchayev kende, antwoordde u ontkennend, hoewel uit informatie blijkt dat deze persoon sinds juni 2005 het hoofd van de administratie van Urus Martan, het district waartoe Goity behoort, is.

Verder toen u werd gevraagd of er in Urus Martan of Goity in de periode 2003-2005 ooit rebellen werden gearresteerd of gedood, verklaarde u hiervan niet op de hoogte te zijn (gehoor CGVS, p. 12).

Uit informatie blijkt echter dat in uw dorp Goity, alleen al in de periode juni 2004-oktober 2004 niet minder dan vijf arrestaties plaatsvonden van personen die lid waren of verdacht werden lid te zijn van of samen gewerkt te hebben met Tsjetsjeense rebellen.

Verder, gevraagd naar wat een referendum is, beweerde u dat u hierover iets gehoord heeft, maar u zou niet meer weten wat u hierover gehoord heeft, noch zou u weten of een referendum ooit heeft plaatsgevonden in Tsjetsjenië (gehoor CGVS, p. 11-12).

Het referendum, inzake de aanvaarding van de nieuwe grondwet, vond plaats op 23 maart 2003.

Voorts gevraagd of er in de periode 2003-2005 iets gebeurde met Akhmad Kadyrov, beweerde u dat hij zou zijn omgekomen toen zijn wagen tot ontploffing werd gebracht, tijdens een parade, op de Dag van Overwinning op 9 mei, maar u zou niet precies weten in welk jaar, noch of hij al dan niet alleen was omgekomen. Bovendien kon u ook niet zeggen waar precies deze explosie plaatsvond of waar Akhmad Kadyrov werd begraven (gehoor CGVS, p. 11).

President Kadyrov kwam samen met vijf anderen, waaronder Khussein Isaev, de voorzitter van het Tsjetsjeense interim-parlement om het leven in het jaar 2004, op 9 mei toen tijdens een parade voor de overwinningdag in Grozny een bom onder de eretribune ontplofte. Deze ontploffing vond plaats in het Dinamo-sportcomplex. Kadyrov werd daags na de aanslag in zijn thuisdorp Tsenteroi in het district Nozhai-Yurtovsky begraven.

Voorts gevraagd naar een grote aanval/offensief van Tsjetsjeense rebellen op Grozny in de periode 2003-2005, beweerde u dat er in Grozny politieagenten werden aangevallen, maar u wist helemaal niet in welk jaar dit zou geweest zijn, u had enkel vermoedens dat het in 2004 of 2005 zou zijn gebeurd, noch zou u weten of er een specifieke aanleiding of gebeurtenis zou geleid hebben tot deze aanval/offensief (gehoor CGVS, p. 11).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat op 18 augustus 2004 de inwoners van de stad in massa vertrokken naar aanleiding van geruchten over een

rebellenoffensief. Vervolgens vielen rebellen Russische stellingen aan in Grozny op 21 augustus 2004. Dit offensief vond een week voor de presidentsverkiezingen in Tsjetsjenië plaats.

Gevraagd of er protestakties in Grozny, Goity of omgeving hebben plaatsgevonden in 2003-2005, beweerde u dat niet te weten (gehoor CGVS, p. 11).

Nochtans vond op 21 september 2004 in Grozny een betoging van niet minder dan 10.000 personen plaats.

Gevraagd naar de laatste grote overstroming in Tsjetsjenië, verklaarde u dat er een overstroming was in Grozny, maar u wist niet in welk jaar deze overstroming plaatsvond, u vermoedde in 2004 of 2005.

De laatste grote overstroming in de Grozny-regio vond echter plaats in mei 2005, hierbij zouden 643 burgers geëvacueerd zijn.

Volgens uw verklaringen zou uw laatste bezoek aan Grozny in diezelfde maand, mei 2005, geweest zijn (gehoor CGVS, p. 6-7).

Dit gebrek aan kennis over deze belangrijke recente gebeurtenissen, die ondermeer plaatsvonden in Grozny, is opvallend, daar u zelf beweerde in de periode 2003-mei 2005, iedere maand uw vader tijdens zijn werk te hebben bezocht in Grozny, dat u tijdens deze bezoeken aan uw vader, nog boodschappen ging doen op de Centrale markt in Grozny en dat u vanaf augustus tot oktober 2005, nog in het centrum van Grozny verbleven hebt (gehoor CGVS, p. 6-7).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde in Goity te beschikken over uw intern paspoort (gehoorverslag CGVS p 6). Het feit dat u hebt nagelaten het nodige te doen om dit document effectief naar België over te laten brengen – hoewel u verklaard had dit te zullen doen, daar u nog regelmatig telefonisch contact heeft met uw familie in Tsjetsjenië (gehoorverslag CGVS p 6) - doet bijkomend ernstige twijfels rijzen aangaande de waarachtigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan ik bijgevolg geen geloof hechten aan de asielmotieven die u hebt uiteengezet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratief dossier gevoegd.

Het door u neergelegde rijbewijs, geboorteakte en huwelijksakte, zijn tenslotte niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen, deze documenten bewijzen geenszins dat u de jaren voor uw vertrek daadwerkelijk langdurig in Tsjetsjenië verbleef.

Hieraan kan ten slotte nog worden toegevoegd dat ook ten aanzien van uw echtgenote, (M. A.), een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen.”

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschriften een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsverplichting en van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij meent dat de Commissaris-generaal hem de hoedanigheid van vluchteling weigert omdat hij geen kennis heeft van bepaalde details, en stelt dat dit niet opgaat.

Hij laat gelden dat van een gewone staatsburger zoals hij, geen kennis kan worden verwacht van de precieze data van bepaalde politieke en andere gebeurtenissen in zijn land van herkomst, en van de namen van bepaalde politieke figuren.

Hij voegt hier aan toe dat de politieke situatie in Tsjetsjenië bovendien hoogst onstabiel is, waarbij de samenstelling van de lokale besturen vaak wijzigt. Hij stelt dat de bevolking niet op de hoogte is van deze wijzigingen, omdat het bestuur rechtstreeks door Rusland wordt aangesteld en rechtstreekse verkiezingen door de bevolking uitzonderlijk zijn. Hij herhaalt dat kennis van politici van hem dan ook niet kan worden verwacht.

Hij stelt dat hetzelfde geldt voor de emirs, aangezien ook deze personen niet rechtstreeks worden verkozen door de bevolking.

Hij vervolgt dat personen zoals hij daarenboven *“leven volgens een ander ritme, lezen geen kranten en beschikken niet over de moderne media- en communicatiemiddelen zoals wij die kennen”, “door conflicten uit hun comfort worden gehaald, de normale zintuigen worden onderdrukt door een primaire overlevingsdrang”.*

Hij verklaart dat *“dit, gecombineerd met de stress die aan de verscheidene verhoren onlosmakelijk is verbonden het er voor hem niet eenvoudiger op maakt om dergelijke in zijn ogen details perfect te kunnen situeren in tijd en ruimte”*. Hij stelt dat *“hij lijkt door de stress van het verhoor en het tragische verleden een soort black-out te hebben gehad, waardoor hij bepaalde zaken door elkaar haalde en zich een aantal data niet meer herinnerde”*.

Hij houdt vol dat zijn schoonbroer overleed in 2005 en niet in 2002. Hij verklaart het gegeven dat er informatie voorhanden zou zijn waaruit blijkt dat zijn schoonbroer in 2002 zou gestorven zijn door het feit dat zijn schoonfamilie de Russische autoriteiten in 2002 heeft doen geloven dat zijn schoonbroer overleden was, om ervoor te zorgen dat zij hem niet meer zouden zoeken.

Hij benadrukt dat hij wist dat Magomed Vagapoy een emir was, dat er tussen 2003 en 2005 grote aanvallen van de rebellen in Grozny plaatsvonden waarbij Tsjetsjeense politieagenten werden aangevallen en een aantal dorpsgenoten omkwamen waar onder een zekere (M.) aan het autostation, en dat er verschillende grote zuiveringsacties werden uitgevoerd in Goity en Grozny, en stelt dat deze kennis zijn aanwezigheid in Tsjetsjenië op het ogenblik van de feiten aantoont.

Hij voegt hier aan toe dat hij samen met zijn echtgenote, verschillende stukken heeft neergelegd die hun recent verblijf in Tsjetsjenië staft. Hij verwijst in dit verband naar zijn rijbewijs, zijn geboorteakte, zijn huwelijksakte, en het intern paspoort en de geboorteakte van zijn echtgenote, respectievelijk uitgegeven in 2002, 1984, 2004, 2003 en 1988. Hij voegt bij zijn verzoekschriften schoolattesten en attesten van de gemeente met betrekking tot hem en zijn echtgenote. Hij zond aan de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij aangetekend schrijven van 6 oktober 2006 faxkopieën van twee in het Russisch gestelde stukken en van zijn intern paspoort. Hij legt ter terechtzitting van 18 maart 2009 zijn origineel intern paspoort neer.

Gelet op het voorgaande, meent verzoeker dat hij zijn recent verblijf in Goity en Grozny op voldoende wijze heeft aannemelijk gemaakt.

Hij merkt op dat de Commissaris-generaal hem nogmaals had moeten oproepen voor verhoor, indien deze van mening was dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn recent verblijf in Tsjetsjenië. Hij voegt hier aan toe dat de Commissaris-generaal naar zijn mening te kort gekomen is aan zijn plicht tot medewerking in het kader van de bewijsvergaring.

Hij stelt dat hoe dan ook, indien de Commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn recent verblijf in Tsjetsjenië, het dan aan de Commissaris-generaal is om te bewijzen waar hij recentelijk dan wél zou hebben verbleven.

Hij laat gelden dat hij als vluchteling dient erkend te worden.

Hij verwijst hiertoe naar de algemene onveilige toestand in Tsjetsjenië, beschreven door de mensenrechtenorganisatie “Human Rights Watch”, die gekenmerkt wordt door talrijke mensenrechtenschendingen, en schendingen van de artikels 5(1), 13 en 34 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 9(1) van het Internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Hij laat gelden dat Russische moslims van Tsjetsjeense afkomst in de volledige Russische Federatie worden vervolgd en dat gezien hij tot deze categorie behoort, dit volgens hem voldoende moet zijn om als vluchteling erkend te worden.

Hij voegt hier aan toe dat hij ook gevaar loopt als familielid van vervolgte medestanders van de Tsjetsjeense verzetsbeweging, te weten zijn schoonbroers.

Hij verwijst eveneens naar zijn asielrelaas, waaraan volgens hem zeker geloof dient te worden gehecht, wegens de coherente wijze waarop hij het heeft verteld.

4.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing van 8 augustus 2006 door de Commissaris-generaal niet genomen werd op basis van het –toenmalige- artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, maar wel in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in het toenmalige artikel 57/6, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig

uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker. Op de asielinstantie rust louter de verplichting de asielzoeker bij te staan bij deze bewijsoverleging. Deze plicht mag echter niet op zodanige wijze worden geïnterpreteerd dat de asielinstantie, in casu de Commissaris-generaal, de taak zou hebben lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker aan te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X).

Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal verzoeker terdege heeft bijgestaan in zijn poging zijn asielrelaas aannemelijk te maken, met name door een uitgebreide vraagstelling.

Indien verzoeker faalt om aannemelijk te maken dat hij vóór zijn komst naar België verblijf hield in de plaats waar hij beweert, volstaat deze vaststelling in casu om aan zijn verklaringen over zijn plaats van herkomst geen geloof te hechten.

Het is in dit geval geenszins de taak van de Commissaris-generaal om, nadat hij dit heeft vastgesteld, verzoeker nogmaals uit te nodigen voor verhoor om te onderzoeken uit welk ander land van de wereld dan door verzoeker initieel voorgehouden, hij eventueel dan wel recentelijk afkomstig zou kunnen zijn.

De Raad merkt op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad deelt de mening van verzoeker niet dat de bestreden beslissing enkel aangeeft dat hij niet op de hoogte zou zijn van details, zoals de data van bepaalde gevraagde gebeurtenissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker helemaal niet op de hoogte was van bepaalde vooraanstaande figuren uit het dorp Goity waar hij naar zijn verklaringen tussen eind 2001 en augustus 2005 zou hebben verbleven, van bepaalde ingrijpende gebeurtenissen in dit dorp tijdens dezelfde periode zoals arrestaties van rebellen, en van bepaalde frappante gebeurtenissen in de stad Grozny die hij naar zijn verklaringen maandelijks bezocht.

Daarnaast blijkt uit de beslissing, dat verzoeker niet in staat is bepaalde belangrijke gebeurtenissen in Tsjetsjenië, waar onder de moord op president Achmat Kadyrov in Grozny, het referendum van maart 2003 inzake de aanvaarding van de nieuwe grondwet, het rebellenoffensief van augustus 2004 in Grozny en de overstroming in Grozny in mei 2005, precies te omschrijven en te situeren in de tijd, en dat uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaring dat zijn schoonbroer (M. D. L.) door de autoriteiten werd gedood in 2005 omwille van de steun die ze samen met hem zouden hebben verleend aan de Tsjetsjeense verzetsbeweging, niet met de waarheid overeenstemt. De Raad stelt vast dat deze vaststellingen van de bestreden beslissingen steun vinden in het administratief dossier.

De Raad meent dat deze vraagstelling door de Commissaris-generaal niet te ver reikt, zoals verzoeker beweert. Verzoeker werd immers gevraagd naar en geconfronteerd met de namen van lokaal belangrijke politieke en andere figuren met betrekking tot het dorp Goity dat hij tussen eind 2001 en augustus 2005 probleemloos zou hebben bewoond, en bevestigd over ingrijpende en frappante gebeurtenissen in dit dorp, de stad Grozny die hij vaak bezocht, en de Russische deelrepubliek Tsjetsjenië.

De Raad is van oordeel dat het geven van een juist antwoord op deze vragen normaliter dient te volgen enkel uit het verblijf aldaar en geen bijzondere sociale of politieke kennis vereist.

Ieder verhoor bij een asielinstantie gaat daarnaast gepaard met enige vorm van stress.

Verzoeker staft zijn beweringen met betrekking tot de stabiliteit van de lokale politiek in Tsjetsjenië bovendien niet.

Opgemerkt wordt daarenboven dat in redelijkheid kan worden verwacht dat ingrijpende gebeurtenissen, met een omvang die maakt dat iedereen aanwezig in Tsjetsjenië ervan op de hoogte moet zijn geweest, dermate in het geheugen gegrift staan van deze personen, dat deze daar later nog een gedetailleerde beschrijving van kunnen geven.

Verzoeker brengt ook geen stukken bij waaruit blijkt dat hij zou lijden aan een posttraumatische stressstoornis.

De Raad hecht aan de verklaring van verzoeker dat zijn schoonfamilie ten opzichte van de Russische autoriteiten de dood van zijn schoonbroer zou hebben geveinsd, slechts de waarde van een loze bewering. Verzoeker voegt er ook aan toe dat dit ook een uitleg “kan” vormen voor de beschikbare informatie dat zijn schoonbroer reeds overleden zou zijn in 2002, en niet in 2005 zoals hij eerder verklaarde.

De Raad meent dat de vaststelling dat verzoekers verklaring in strijd is met objectieve informatie hierover vervat in het administratief dossier, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas teniet doet.

De Raad meent dat hetgeen verzoeker aangeeft als wat hij wel weet, niet opweegt tegen het vastgestelde gebrek aan kennis in zijn hoofd met betrekking tot lokaal belangrijke politieke en andere figuren met betrekking tot het dorp Goity dat hij tussen eind 2001 en augustus 2005 probleemloos zou hebben bewoond, en ingrijpende en frappante gebeurtenissen in dit dorp, de stad Grozny die hij vaak bezocht, en de Russische deelrepubliek Tsjetsjenië.

Wat betreft de stukken betreft die verzoeker neerlegt, onder meer het origineel paspoort, neemt de Raad dit stuk niet in overweging; verzoeker maakt naar het oordeel van de Raad immers niet aannemelijk dat hij dit stuk niet eerder in de procedure kon meedelen, zoals vereist door artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker legt immers onsamenhangende verklaringen af over dit stuk.

Terwijl hij tijdens zijn verhoor van 17 mei 2006 (zie verslag, p. 6) aangaf dat zijn intern paspoort bij zijn vader lag en beloofde dat hij zijn best zal doen om het naar België te laten verzenden -hetgeen hij bevestigde in zijn verzoekschriften van 23 augustus 2006 en 22 januari 2007 maar ook toevoegde dat uit vrees voor controles van uitgaande post, hij zijn intern paspoort zal laten doorfaxen, hetgeen hij ook daadwerkelijk deed blijkens de kopieën ervan die hij heeft toegezonden aan de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij aangetekend schrijven van 6 oktober 2006-, verklaarde hij vervolgens in zijn

aangetekende brief van 29 augustus 2008 (p. 1) dat zijn “vader niet meer over het origineel van het intern paspoort beschikt daar het werd achtergelaten bij een kennis in Polen en daar blijkbaar is verloren gegaan.”

Verzoeker verklaart echter geenszins hoe en waarom zijn origineel intern paspoort, dat hij zou hebben achtergelaten bij zijn vader op het ogenblik van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, opeens in Polen zou terecht zijn gekomen.

De Raad stelt vast dat de overige stukken die verzoeker heeft bijgebracht, met name tijdens zijn asielprocedure (zie administratief dossier, stuk 27) bij zijn verzoekschrift van 23 augustus 2006, en bij zijn aangetekend schrijven van 6 oktober 2006, slechts (fax-)kopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht, wegens het gemak waarmee dergelijke documenten te vervalsen zijn door knip- en plakwerk.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn recent verblijf in Tsjetsjenië, met name tussen eind 2001 en eind 2005, niet aannemelijk maakt, noch met zijn verklaringen, noch met bewijsstukken.

Aangezien verzoekers asielrelaas zich tijdens deze periode in Tsjetsjenië zou hebben afgespeeld, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit relaas.

Verzoeker brengt trouwens ook geen enkel -origineel- bewijselement bij met betrekking tot dit asielrelaas.

Aangezien verzoeker de Belgische asiendiensten niet in staat stelt zijn werkelijke reële verblijfssituatie vóór zijn komst naar België te achterhalen, is verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet dienend.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van deze status zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.